

Hadi Yüreğim Kalk Düştüğün Yerden

– YuReKiKLİMİ · 01 Ocak 2013

Evren;
En başından beri,
Sıfır noktasındaydı,
Ne ileri ne geri..

Dünya mı ?
Kısır/dı döngüsünde,
Ne yukarı ne aşağı.

Ahşap,
Tabutlarda,
Kart insanların taze düşleri.

Umutsuz ağaçta;
Yorgun gövdeye düşen gençlerin baş harfleri.

İki kuşak arasında kalan yalnızlık,
Sır olan sevgisizlik.

Bir korkuluk,
Dirense de buğday tarlasında,
Korunan başak su da isterdi sahibinden.

Gaip/ten ,
Hoşgeldiniz diyordu mekanik bir ses.

Hoşgeldiniz;
İpi kesilen uçurtmalar,
Yolu kesilen tutkular diyarına.

Hoşgeldiniz !

Hırslar süngüsünde yaşam,
Ucuzluk pazarında hayatlar.

Sonunda,
Kırıldı serçenin kanadı,
Çakıldı yere tüm özlemler.

Ve
Liboş/ların,
Bayram sevinci oldu vurulan aşklar.

Ceylanlar topal şimdi.

Omzumu çıkartan avcı,
Gerçeğimi vuran tüfekler gibiyim.

Vurulduğum yerde topaç,
Unutulduğum yerde mezarım sanki.

Protez takıp beynimin eksiğine,
Sakar duygularıma bir âsâ bulmalıyım.

Korkuluktan fazlası,
Sarhoşluktan öte ayyaş olmalıyım hepimiz için.

Hadi !

Hadi yüreğim kalk düştüğün yerden,

Kalk ve haykırarak ağla tüm aşklar için...

Bülent KAYA